

næste Gang. Det er Tidens Retning ogsaa i Danmark Gudstuelov. Grunden til at man her gaaer videre, er den, at man har haft nye Valg, og at nogle af de gamle Rigsdagsmænd ere gaaede bort. Folket gaaer fremad; det vælger ikke ubetinget de Samme den ene Gang efter den anden, thi det følger med og kritiserer sine Rigsdagsmænd, og følge disse ikke med, tager Folket Andre. Derfor kan dette Folkething ikke sammenstilles med det forrige, saaledes at man kan sige til os: Kunne I ifjor sige Ja dertil, kunne I ogsaa gjøre det iaar. Sammensætningen er nu en anden, og jeg kan ikke spaae den ærede Minister, at der vil blive taget mildere paa disse Love af et følgende Folkething. — Jeg har maastee allerede talt for længe; men der er dog endnu et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig. Den ærede Minister anførte — det var rigtignok ikke ved dette Spørgsmaal, men jeg maa dog tage det med her — at, naar man ikke opstillede andre Lønninger, afgave de ikke noget Endepunkt for en Mand, der havde de Kundskaber, der udfordredes for at udfylde disse Pladser. Dertil svarer jeg: Saa lad ham gaae hen, hvor han kan faae større Løn. Det er jo Ingen, som siger, at Endepunktet skal være paa Embedsstigen, men lad de Vedkommende gaae til andre Stiger, hvor Lønnen er bedre. Vi skulle ikke indlade os paa her at overbyde andre Stillinger og sige, at vi nødvendig maae betale saa Meget, at de Paagjældende ikke kunne have Grund til at søge at komme i andre Stillinger, der ere mere fordeelagtige. Jeg troer, at vi skulle opstille de Lønninger, for hvilke vi kunne faae Forretningerne godt og forsvarligt udførte; men kan en Mand tjene Mere paa anden Maade, saa lad ham det (Hall: Det er han ikke tjent med!). Ja, det maa man overlade til Enhver at bedømme. Finder han sig ikke tjent med en anden Stilling, bør han blive; vi skulle ikke være Formyndere for ham. Man maa dog antage, at de Embedsmænd, om hvem her er Tale, Folk, der kunne være Departementschefer, have god Forstand nok til at vælge, hvad der er det Rigtige for dem; jeg troer ikke, at det ærede Medlem vil nedsette deres Forstand. — Den ærede Mi-

nister meente, at, naar Departementschefen staaer overfor Ministeren, maa denne være Detaillist, men at det, naar han fik en Generalsekretair — ikke den nuværende Embedsmand, men en anden — kunde være, at det ikke vilde være ham, der blev Detaillist. Ja, men Ministeren er jo dog den, der staaer til Ansvar, og her gaaer det ikke an som i England, at man kan sende Detaillisten ind i Thinget, medmindre han er valgt; her har Ministeren Ret til at komme selv. Man kan altsaa ikke antage, at en Minister vilde lade sig betjene af sin Detaillist og selv sidde hjemme; vilde han det, kunde han passe til at være Minister i England; men naar en Minister møder her, hvilket dog pleier at skee, og forhandler Sagerne med os, er han nødt til ikke at lade Detaillisten tage Forretningerne, men selv passe dem. Jeg skal nu slutte med at sige, at, dersom der var nogen Udsigt til at faae Loven ud denne Gang efter Udvalgets Indstillinger, som de ere blevene forsvarede og, hvad jeg er overbevist om, ville blive forsvarede af den ærede Ordfører, kunde der være stor Opfordring for Mindretallet til, da vi nu have faaet denne Tanke fremsat, da vi have faaet den forsvaret efter fattig Leilighed, og da vi have overleveret den til Fremtiden, at tage Forslaget tilbage; men denne Opfordring er egentlig ikke tilstede, saa længe det ikke sees, at Ministeren kan modtage, hvad hele Udvalget indstiller. Saalænge Sagen staaer saaledes, vil Mindretallet fastholde dette Forslag.

Bille: Jeg vilde ønske, at vi paa nærværende Trin af denne Samling ikke havde andre Love til Forhandling end saadanne, som man ventede at kunne føre til Ende; thi der er noget overordentligt Piinligt i at skulle paa en Tid som denne, hvor man dog formoder, at Slutningen af vort Arbejde er nogenlunde nær, sysselsætte sig med Ting, der ere meget for vigtige til at gaae løst og let hen gennem Forsamlingen, og om hvilke man dog har en Fornemmelse af, at hvilken Afgjørelse der end nu maatte træffes, vil den dog ikke faae nogen praktisk Betydning. Mig ialfald er det indlysende, at hvilke Forhaabninger man end tidligere har kunnet hengive sig til, er det